Dan Claudiu Vornicelul – Sonata franceză

(Grigore Constantinescu – 28 septembrie 2010)

După susținerea Tezei sale de Doctorat, violonistul Dan Claudiu Vornicelu, laureat cu Premiul I, acum două decenii, la Concursul Internațional de Interpretare „George Enescu", a fost sfătuit de conducătorul științific al doctoranturii, prof. univ. dr. Șerban Dimitrie Soreanu, să încredințeze tiparului lucrarea.

Editura Universității Naționale de Muzică din București ne-a oferit, în anul 2009, într-o formă adaptată exigențelor publicistice, volumul intitulat **Repere stilistice ale muzicii de cameră franceză în sonata pentru vioară și pian – 1850-1900**. Descoperim cu interes cele scrise de Dan Claudiu Vornicelu, cu atât mai mult cu cât principalele referiri analitice, pe plan estetic, compozițional și violonistic oglindesc propriile preocupări ca interpret. Lectura urmărește derularea drumului parcurs de artist în vederea abordării unor capodopere, modul în care era preocupat de aprofundarea tuturor planurilor ce implicau cunoașterea și redarea partiturii, din parspectiva științei decriptării înțelesurilor. Totodată, așa cum reiese din paginile de intrare în subiect, autorul proiectează situarea în timp a școlii franceze romantice, ce se îndrepta spre apogeu, prin marii săi compozitori.

Urmând selecției dorite, autorul demonstrează că aceasta este intenția sa în opțiunile privind, după aprecierea profesorului Șerban Soreanu, „Sonatele lui Gabriel Fauré și César Franck, lucrări care au însemnat repere ale Romantismului muzical francez..." Dan Claudiu Vornicelu împlinește astfel parcurgerea unui traseu destinat să arate cum se gândește procesul de restituire sonoră optimă a acestor Sonate, din perspectiva contemporaneității. Grija pentru frazare, sunet și expresie a fost o constantă a calității cântului violonistic susținut de interpret. Citind volumul, îmi pare că ascultăm aievea redarea muzicală, umbrită însă de sentimentul de regret pentru faptul că destinul i-a frânt brusc și vremelnic existența.

Alături de înregistrările rămase de la artist, această carte devine un îndrumar, un sfat pentru violoniștii mai tineri. Refacem în același timp imaginea omului, iubitor al muzicii, al artistului doritor de perfecțiune. Arcușul ne mângâia auzul, acum filele de carte întregesc amintirea. Dan Claudiu Vornicelu ne lasă testamentar crezul către care s-a îndreptat cât timp ne-a fost alături căci, recitindu-i scrisul, nu îi uităm cântarea.